20/09/2023

Πρώτη Ιερατική Σύναξη για την νέα εκκλησιαστική χρονιά στη Μητρόπολη Ιερισσού (ΒΙΝΤΕΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Η πρώτη για τη φετινή Εκκλησιαστική Περίοδο Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου συνεκληθη το πρωί της Δευτέρας 18 Σεπτεμβρίου 2023 στον ιστορικό Μεγαλοπρεπή Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αγίου Στεφάνου Αρναίας, κατόπιν προσκλήσεως του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Θεοκλήτου.

Άπαντες οι Κληρικοί προσήλθαν με μεγάλη χαρά στην Αρναία, την και Ιστορική Έδρα της Τοπικής Εκκλησίας για να επικοινωνήσουν τόσο με τον Επίσκοπό τους, όσο και μεταξύ τους, αναγνωρίζοντας ότι αυτές οι ευλογημένες ‘’κοινωνίες’’ συμβάλλουν ουσιαστικώτατα στην ενότητα του εφημεριακού Ιερού μας Κλήρου και επιπλέον προσφέρουν ευλογημένο έδαφος και χώρο να σπαρή ο Λόγος του Θεού και το θέλημά Του στις Ιερατικές καρδιές και δι’ αυτών σε ολόκληρο το τοπικό Γεώργιο.

Κεκλημένος ως ομιλητής της ημέρας ήταν ο Ομότιμος Καθηγητής Θεολογίας του Α.Π.Θ. κ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου, ο οποίος και ανέπτυξε το θέμα: «Το όνομα του Θεού στην Παλαιά και Καινή Διαθήκη».

Κατ΄ αρχήν, γενομένου Αγιασμού, ο Σεβασμιώτατος απευθύνθηκε στους Κληρικούς μας και ανέπτυξε και ανέλυσε επίκαιρα πρακτικά και διοικητικά θέματα που απασχολούν τόσο την Τοπική Εκκλησία, όσο και την καθ΄ Ελλάδα και ευχήθηκε καλή επιτυχία στον αγώνα του Ιερού μας Κλήρου που ξεκινά το νέο Εκκλησιαστικό Έτος, με δύναμη, με υγεία κατ’ άμφω για καλές πνευματικές επιδόσεις με τη Χάρη του Θεού.

Κατόπιν παρουσίασε τον εκλεκτό ομιλητή, που σημειωτέον κατάγεται από τη Γαλάτιστα και με ευλογία του Επισκόπου μας αποτελεί βασικό συνεργάτη της Ιεράς μας Μητροπόλεως και επιδέξιο Ιεροκήρυκα.

Τον λόγο μετά έλαβε ο κ. Καθηγητής και ανέπτυξε το θέμα του με πολλή επιτυχία, ως παλαιοδιαθηκολόγος και έμπειρος σε αυτού του είδους τα δύσκολα θέματα. Παρετήρησε ότι το όνομα του Θεού στην Παλαιά Οικονομία αποκαλύπτεται από τον Ίδιο τον Κύριο στον Μωϋσή, όταν καλείται ο Μέγας αυτός Προφήτης από τον θεό να απελευθερώση τους Ισραηλίτες από την Αίγυπτο.

Πρόκειται για το γνωστό χωρίο του βιβλίου της Εξόδου (γ΄ 13-25), που σύμφωνα με το Ιερό Κείμενο, ο Θεός απαντά στο Μωϋσή πως «Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν. καί εἶπεν Οὕτως ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ ὢν ἀπέσταλκέ με πρός ὑμᾶς.», δηλαδή, « ‘’Εγώ είμαι αυτός που πραγματικά υπάρχει’’ και πρόσθεσε: « ‘’Στους Ισραηλίτες θα πεις τα εξής: ‘’αυτός που πραγματικά υπάρχει μ’ έστειλε σε εσάς’’»!

Ο ομιλητής διευκρίνισε ότι στο κεφ. 3 του βιβλίου της Εξόδου περιλαμβάνονται διάφορες παραδόσεις που αναφέρονται στη θεοφάνεια του Σινά (φλεγομένη βάτος), στην κλήση του Μωϋσή και στην αποστολή του ως απελευθερωτή του Λαού, στην αποκάλυψη του ονόματος του Θεού και στην ταύτιση του Θεού που αποκαλύπτεται στον Μωϋσή με τον ‘’Θεό των Πατέρων’’.

Σύμφωνα με τις Εβραϊκές αντιλήψεις της εποχής, το όνομα δεν αποτελεί ένα μόνον εξωτερικό χαρακτηριστικό, που διακρίνει απλώς το ένα άτομο από το άλλο, αλλά σχετίζεται με τη φύση, τον ρόλο και τον χαρακτήρα αυτού που το φέρει, ώστε συχνά ο άνθρωπος «κατά τό ὄνομα αὐτοῦ οὕτως ἐστίν» (1 Βασ. κε΄ 25). Έτσι εξηγούνται και οι αλλαγές ονομάτων κάθε φορά που αλλάζει ο σκοπός της ζωής

ενός ανθρώπου στον Εβραϊκό χώρο. Ζητώντας λοιπόν ο Μωϋσής να γνωρίσει το όνομα του Θεού, ζητά κάτι πολύ περισσότερο από μια απλή πληροφορία.

Ζητά να γνωρίσει τον ίδιο τον Θεό. Για τούτο και η απάντηση του Θεού είναι ανάλογη. Δεν απαντά δηλαδή ο Θεός άμεσα λέγοντας το όνομά Του, όπως θα αναμενόταν σε μια τέτοια περίπτωση, αλλά σύμφωνα τουλάχιστον με τον Μωϋσή, με μια ερμηνεία του ονόματός Του, λέγοντας: ‘’Είμαι αυτός που είμαι’’, στα Εβραϊκά δε ‘’Εχγιέ ασέρ εχγιέ’’.

Ο κ. Κωνσταντίνου υπεστήριξε επιστημονικά ότι από την απάντηση αυτή προέκυψε στο πρωτότυπο αφωνηέντιστο εβραϊκό κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης το όνομα του Θεού να αποδίδεται με τέσσερα σύμφωνα, με το λεγόμενο ιερό τετραγράμματο ως Γιαχβέ. Όταν δε σε μεταγενέστερες περιόδους επικράτησε για λόγους ευσέβειας, να αποφεύγεται η προφορά του θείου ονόματος, οι Ιουδαίοι διάβαζαν στη θέση του ιερού τετραγράμματου τη λέξη ‘’Κύριος’’ ή και απλώς ‘’το Όνομα’’. Για τον λόγο αυτό η Μετάφραση των Εβδομήκοντα, έργο των Ελληνόφωνων Ιουδαίων της Αλεξάνδρειας του γ΄ π.Χ. αιώνα, αποδίδει πάντοτε το όνομα Γιαχβέ ως ‘’Κύριος’’.

Ως Καθηγητής της Παλαιάς Διαθήκης και έγκριτος επιστήμονας ο κ. Κωνσταντίνου παρετήρησε ότι αυτή η απάντηση του Θεού για το Όνομά Του αποκαλύπτει κάτι από τον χαρακτήρα Του. Με τον αυτοχαρακτηρισμό Του ως ‘’ων’’ ο Θεός διεκδικεί μόνο για τον εαυτό Του την ύπαρξη, ότι δηλαδή είναι ο μόνος αυθύπαρκτος, η ύπαρξη του Οποίου δεν προϋποτίθεται από τίποτε και από κανέναν, ενώ τα πάντα

αντλούν την ύπαρξή τους απ’ Αυτόν.

Κύριο χαρακτηριστικό λοιπόν του Θεού της Παλαιάς Διαθήκης είναι η ύπαρξη, σε αντίθεση με τους θεούς του ειδωλολατρικού κόσμου που στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν. Η ύπαρξη αυτή μάλιστα του Θεού αποδεικνύεται από τις συγκεκριμένες ενέργειές Του μέσα στην ίδια την ανθρώπινη ιστορία, στην οποία επεμβαίνει δυναμικά. Να γιατί η αναφορά στις προηγούμενες και στις επόμενες γενιές φανερώνει ότι η ύπαρξη του Θεού παραμένει αναλλοίωτη στον χρόνο, όπως χαρακτηριστικά διακηρύσσεται στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, όπου το όνομα του Θεού αναλύεται ως ‘’ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος’’ (Αποκ. α΄ 4,8) και παραστατικά δηλώνεται στην εικονογραφία της Εκκλησίας μας με την επιγραφή «Ο ΩΝ» στο φωτοστέφανο του Χριστού μας.

Εντύπωση προκάλεσε η τοποθέτηση του εξαίρετου ομιλητή ότι απευθυνόμενος ο Θεός στους ανθρώπους και δηλώνοντας το όνομά Του, δεν εμφανίζεται σαν τυραννικός δυνάστης, η ακρόαση του ονόματος του Οποίου προκαλεί τρόμο στους υπηκόους Του και υπαγορεύει υποταγή, αλλά ως στοργικός πατέρας που ζητά από τους ανθρώπους μια ανάλογη με τη δική Του συμπεριφορά.

Αυτό το νόημα έχει η επανάληψη ύστερα από κάθε εντολή της στερεότυπης φράσης «Εγώ είμαι ο Γιαχβέ» (Λευϊτ. ιη΄ 4,5,6ιθ΄ 10,14,16,18 κ.ά.). Κατ’ αυτόν τον τρόπο η ανθρώπινη ιστορία αποκτά ένα εντελώς διαφορετικό νόημα, καθώς σκοπός της πλέον δεν είναι άλλος από τη γνώση του «Εγώ είμαι ο Γιαχβέ» (Εξ. στ΄ 7), την ανταπόκριση δηλαδή των ανθρώπων για τη σωτηρία τους. Το όνομα δεν μπορεί να χωριστεί από τον φορέα του πλέον επομένως, όπου γίνεται επίκληση του ονόματος του Θεού είναι ο ίδιος ο Θεός παρών.

Και επέρανε τον λόγο του ο κ. Καθηγητής λέγοντας ότι στην Καινή Διαθήκη οι Χριστιανοί αυτοχαρακτηρίζονται ως «Αυτοί που επικαλούνται το όνομα του Κυρίου», με το όνομα δε ‘’Κύριος’’ νοείται ο Ιησούς (Πραξ. β΄ 36γ΄ 16δ΄ 12 Φιλ. β΄ 11). Όπως και στην Παλαιά Διαθήκη δηλαδή έτσι και στην Καινή Διαθήκη, κατά την επίκληση του ονόματός Του ενεργεί ο ίδιος ο Ιησούς (Πραξ. γ΄ 6 δ΄ 10, 30 κ.ά.). Έτσι η Βάπτιση στο όνομα του Ιησού σημαίνει ότι ο βαπτιζόμενος αναγνωρίζει τον Χριστό ως Κύριο και ανήκει σ’ Αυτόν (Πραξ. β΄ 38)!

Μετά το πέρας της υπέροχης αυτής εισηγήσεως αναπτύχθηκε διάλογος μεταξύ του ομιλητού, του Επισκόπου μας και των Κληρικών μας που πολύ διαφώτισε το δύσκολο όντως θέμα που συζητήθηκε.

Περισσότερες Φωτογραφίες